

[Tørnæs]

også af arbejdsmarkedets parter for, at der faktisk ikke er plads til større lønstigninger.

Der er ikke plads til generelle forbrugsudvidelser. Hverken statens økonomi eller erhvervenes konkurrenceevne tåler sådanne udvidelser. Det gælder for det private såvel som for det offentlige forbrug.

Indkomstudviklingen i Danmark har gennem en lang årrække ligget højere end i vore konkurrentlande. Den skal nu nødvendigvis være lavere i en årrække, for at vi kan omsætte det økonomiske opsving i øget produktion og beskæftigelse. Forud for trepartsforhandlingerne bør det over for arbejdsmarkedets parter klargøres, at den rigtige måde at vise solidaritet med de ledige på er ved at aftale løn- og arbejdsforhold, der yderligere bringer arbejdsløshedstallene til at falde.

Et vigtigt element i indkomspolitikken er fortsat suspension af dyrtidsregulering og fastfrysning af dagpengesatser og overførselsindkomster m.v. Der er ingen tvivl om, at et stort flertal i befolkningen for længst har forkastet dyrtidsreguleringen som et brugbart instrument til at bevare reallønnen. Dyrtidsreguleringen har i sin nuværende form stort set alene øget inflationen og svækket konkurrenceevnen. Det, der er behov for, er således, at lønninger og priser holdes i ro for at dæmpe inflationen og forbedre konkurrenceevnen. Alle ved, at den automatiske dyrtidsregulering i sin nuværende form har overlevet sig selv. Langt ind i den mere fornuftige del af fagbevægelsen har man forstået dette, og dyrtidsreguleringens fortsatte suspension som foreslået i dette lovforslag er for så vidt blot en bekræftelse af eksisterende forhold, som de allerfleste i samfundet er enige i.

Det er i øvrigt en mærkelig form for uvirkelighed at tro, at hvis importpriser af den ene eller den anden grund stiger, kan der kompenseres for det gennem højere lønninger uden baggrund i øget eller forbedret produktion.

De laveste indkomstgrupper i det danske samfund er da også dem, der har størst gavn af den dæmpede inflation, og de sociale hensyn til studerende og børnefamilier er imødekømt i aftalen. For pensionisterne har der rent faktisk fra 1982 til 1984 været tale om ikke blot en fastholdelse af reallønnen, men en reallønsfremgang på omkring 2 pct.

Hvis man skulle nævne grupper, der i en årrække har haft dårlige økonomiske vilkår,

må det blive de små selvstændige og deres medhjælpende hustruer. Også de vil få gavn af regeringens økonomiske politik. Vi må i regeringspartierne bruge sommeren til at overveje disse gruppers vilkår, både i landbruget og i byerhvervene, for at skaffe disse grupper en mere rimelig og ligelig placering i samfundsmønsteret.

I de sidste uger af 1983 og de første måneder af 1984 var der tal i statistikken, der tydede på en kraftig forøgelse af betalingsbalanceunderskuddet. Noget skyldtes opbygning af lagre af råvarer og halvfabrikata – og det er en fornuftig udvikling under et økonomisk opsving – men noget skyldtes unøgtelig også stigninger i det private forbrug.

Det er venstres opfattelse, at selv om tallene nu ser mere fornuftige ud, skal man være overordentlig meget på vagt over for kraftige forbrugsudvidelser. Foranstaltningerne herimod bør ikke være generelle skatte- og afgiftsforhøjelser. De er da heller ikke særlig fremtrædende i forliget, men begrænser sig til nogle beskedne afgiftsforhøjelser på øl og tobak.

Ud over de foranstaltninger, der træffes med hensyn til en stram indkomspolitik, lægger vi overordentlig megen vægt på, at der i den kommende tid bliver skabt mulighed for en egentlig omlægning af arbejdsløhedskassesystemet. Gennem de forhøjede bidrag fra arbejdsmarkedets parter til dagpengeordningen for ledige, der i dag hovedsagelig finansieres af statskassen, forsøges det at tillempe dagpengeordningen til en forsikringsordning. Det var A-kasserne jo oprindeligt, men gennem de ændringer, der blev foretaget i 1970'erne, er man nået frem til den nuværende situation, hvor statens udgifter til arbejdsløshedsdagpenge, sygedagpenge og efterløn udgør op imod 33 mia kr.

Gennem forhøjelsen af bidragene både til sygedagpengene og til A-kasseordningen tager man endnu et lille skridt henimod en mere forsikringsmæssig ordning, men vi mener, at A-kasseordningen burde indrettes endnu mere efter forsikringsmæssige principper. Det er jo en underlig form for forsikring, hvor stort set alle betaler den samme præmie, men hvor man får helt forskellig dækning. På lidt længere sigt mener vi derfor at det må være rigtigt, at der gennemføres en sådan ordning, at de højestlønnede, og dermed måske dem, der har sat sig i større ud-